

det, fordi jeg havde den Opfattelse, at naar der blev en offentlig Forhandling om dette Spørgsmaal, vilde der meget let vækkes større Forventninger hos vedkommende Skovarbejdere, end det vilde være muligt under de senere Forhandlinger at tilfredsstille, saa at vi kunde komme til at staa overfor den kedelige Situation at skulle bringe disse Arbejdere en Skuffelse.

Jeg gik fra denne Forhandling i Finansudvalget med den sikre Tro, at Sagen vilde blive ordnet paa denne Maade, men jeg fik desværre snart at vide, at heri tog jeg fejl. Der skete nemlig det, at dette Spørgsmaal blev forebragt i det socialdemokratiske Parti, og det socialdemokratiske Parti her i Rigsdagen besluttede, at saaledes skulde denne Sag ikke søges ordnet, den skulde bringes frem til Forhandling i dette Ting. Hensigten dermed var klar nok. Dette lille, men for Skovarbejderne dog formodentlig ret vigtige Spørgsmaal skulde bruges som politisk Agitationsstof. Da jeg blev klar over dette, meldte jeg mig fra, og de Herrer maa undskylde mig, men naar et saadant lille Spørgsmaal som dette skal drages frem som politisk Agitationsstof, ønsker jeg ikke at være med. Jeg har, hvad denne Sag angaar, ført en loyal Forhandling med de Herrer Socialdemokrater paa det Tidspunkt, hvor jeg troede, at en saadan Forhandling kunde føre til noget, men da de ikke ønskede at fortsætte med dette, meldte jeg mig fra.

Jeg har fundet Anledning til at gøre disse Bemærkninger navnlig i Anledning af de ret stærke Angreb, som de Herrer Socialdemokrater have fundet Anledning til at komme frem med her, da Sagen laa for ved Finanslovens 3die Behandling. Jeg skal endnu tilføje for at undgaa mulige Misforstaaelser, at naar jeg ikke ønsker at have med dette Andragende at gøre, betyder det ingenlunde, at Ministeriet stiller sig uvilligt overfor rimelige og berettigede Krav fra Skovarbejdernes Side. Det havde jeg Lejlighed til at udtale her for to Aar siden under Behandlingen af denne Sag. Jeg udtalte da, at naar der kom Begæring eller Andragender fra Skovarbejderne, som jeg mente, der var Grund til at overveje, skulde jeg gerne gøre det. Og jeg skal tilføje, at i Løbet af denne Vinter, for omtrent 3 Maaneder siden, er der fra Skovarbejdere indsendt Andragende til Ministeriet om en Forbedring af deres Stilling paa forskellige Omraader, noget, jeg for øvrigt ikke her skal udtale mig nærmere om, det er der jo ingen Anled-

ning til. Disse Ønsker ere under nærmere Overvejelse i Ministeriet, og hvis det under disse Overvejelser og Undersøgelser, som skulle foretages, viser sig, at der er en fremkommelig Vej her, skal jeg senere søge at stille Forslag derom.

Jeg skal hermed tage Forslaget tilbage, som jeg tillod mig at optage for at faa Lejlighed til at gøre disse Bemærkninger.

Formanden: Indstilling Nr. 4 i Udvalgslisten er atter tagen tilbage. Ønsker nogen at optage den?

K. M. Klausen: Jeg optager den.

Jeg maa sige, at det var nogle højst mærkelige Udtalelser, vi nu hørte fra den højtærede Landbrugsminister. Han mener ikke, at det kunde gaa an at gaa med til at fastsætte en almindelig Dagløn for Statens Skovarbejdere af 2 Kr. 50 Øre, fordi — siger han — Forholdene ere saa forskellige her i dette Land. Jeg vil dog sige, at Forholdene ere ikke meget forskellige i dette Land, hvor Talen er om at købe Brød eller Fædt eller Flæsk eller andre almindelige Fødevarer. Paa dette Omraade ere Forholdene omtrent ens over det hele Land, saa at 2 Kr. 50 Øre ere ikke mere til Indkøb af Fædt eller Brød det ene Sted end det andet. Og 2 Kr. 50 Øre maa virkelig betegnes som en meget beskednen Dagløn. Vi maa huske paa, at det her drejer sig om et særdeles strengt Arbejde, som udføres langt borte fra Hjemmene, mange Gange i alt Slags Vejr, og som ikke er helt fareløst, men ofte forbundet endog med Livsfare eller Fare for Lemlæstelser for de Folk, som udøve det. Statens Arbejdere ere ikke lykkesforsikrede, saa af den Grund kunde der ogsaa være Anledning til at imødekomme dem. Det er altsaa ikke overraskende, at de ønske at faa 2 Kr. 50 Øre.

Men nu har den højtærede Landbrugsminister altsaa ment, at Forholdene ere saa forskellige, og jeg tænker, han her har den gængse Dagløn omkring i Landet for Øje. Jeg synes nu, at det ikke var nogen Ulykke, om Staten viste sig som den humane Arbejdsgiver, der gav det gode Eksempel for de private Arbejdsgivere, Men fordi Daglønnen er forskellig i de forskellige Dele af Landet, er der i alt Fald ingen Grund for Ministeren til at lægge Hænderne i Skødet og sige: Saa vil jeg slet ingen Ting gøre, jeg vil ikke røre ved denne Sag, det gaar ikke an. Jeg ved ikke, hvad det kunde gøre, om